Børnehjemmet
C. Knaps Minde
Silkeborg
1956-1963

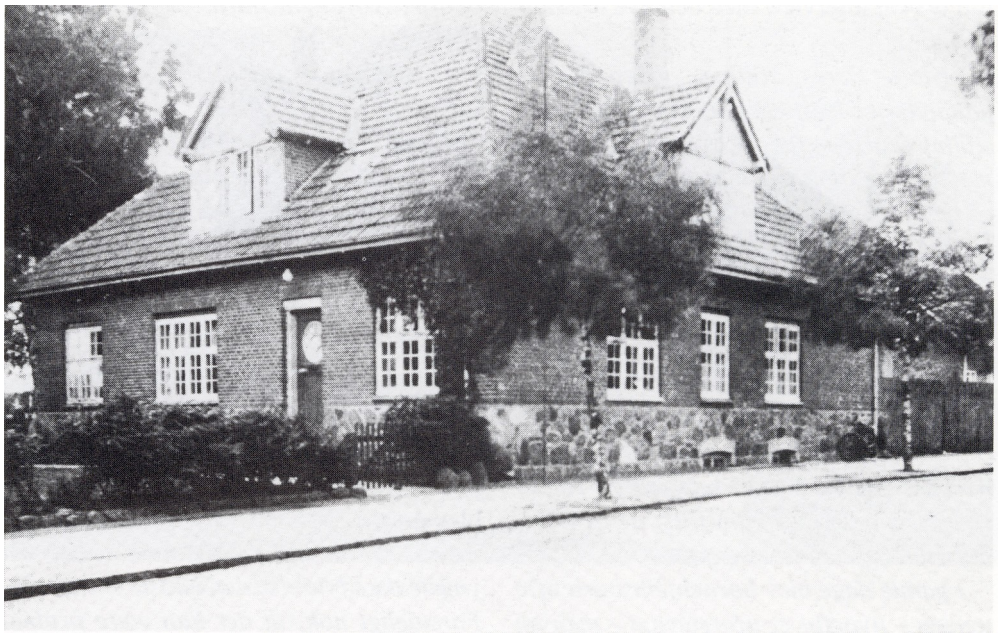

Aldersrovej 3, Silkeborg

Ensomheden for dem
som ikke fik besøg af Familie
kan ikke beskrives med Ord
det skal opleves
Citat fra Svendborg museum

Absolut et enebarn

Citat af forstander Astrid Jaede om mig

Foto: 1959

Ole Hingebjerg- *døbt Ole Hingeberg Hansen (1949-)*

Den tunge vej til børnehjemmet C. Knaps Minde

Efter at der er gået næsten 50 år, siden jeg forlod C. Knaps Minde i Silkeborg, vil jeg prøve på bedste vis at beskrive det liv, som jeg havde på børnehjemmet C. Knaps Minde fra oktober 1956 til juni 1963.

Det, der har ansporet mig til at ribbe op i min fortid er, at jeg fik indsigt i mit stamblad som Forstander Fru Astrid Jaede førte på C. Knaps Minde. Hvert år i maj eller juni skrev Fru Astrid Jaede en lille kort notits om, hvordan det forløbne år var gået. I disse notitser fik jeg genopfrisket mange ting fra min barndom, som jeg havde fortrængt, men begivenhederne har jeg altid båret på, og mange af dem har jeg ikke glemt, og nogle har sat sit præg på mig. Det næste medie der har fået min hukommelse til at se tilbage, er fra jubilæumsskriftet C. Knaps minde- et børnehjem og dets børn 1887-1987, redigeret af Keld Dalsgaard Larsen.

Den 29. oktober 1956, nitten dage efter at min mor fyldte 30 år, blev jeg afleveret til børnehjemmet af min mor. Hvordan min mor havde det, ved jeg ikke. Jeg kan ikke tro, at hun havde det særlig godt med at aflevere mig til nogle fremmede mennesker. Min mor var nok blevet presset til at tage denne beslutning, da hun skulle indlægges på Silkeborg Sanatorium "Vejlsøhus" på grund af tuberkulose. Jeg har efterfølgende erfaret at der ikke var nogle af min mors søskende, der ville have mig.

Min mor var ud af en søskendeflok på 9 personer, så muligheden for at jeg ikke skulle på børnehjem, var på det tidspunkt stor, men et eller andet må være gået galt. Hvad det var, ved jeg ikke. De havde nok i deres egen familie, selv om der var 3 af min mors søskende, der havde adopteret et barn hver. Nå, jeg var nok ikke interessant nok til, at der var nogen der syntes, at jeg var værd at passe på. Efterfølgende som stor dreng og som voksen har jeg aldrig forstået deres handling.

Hvordan jeg havde det, kan jeg ikke huske,- det at komme fra et hjem hvor man havde sin mor til at passe på en, og til at blive afleveret til forstander Fru Astrid Jaede´s omsorg, har nok været en meget stor omvæltning for et lille 7 årigt barn.

Dagligdagen

Alle skolebørnene blev vækket ret tidligt, for at vi kunne nå at blive færdige med at blive vasket, klædt på og få noget at spise, inden vi skulle af sted i skole.
På børnehjemmet havde vi 2 sæt tøj, et til skole brug og et sæt til når vi var på hjemmet, det gjaldt alt, selv undertøjet var der forskel på. Jeg kan huske at underbukserne til hjemmebrug var nogle grimme blå underbukser til begge køn. Til skolebrug for drengene var der rigtige hvide drengebukser med gylp, som vi havde på i skole.

Morgenmaden bestod altid af havregrød eller vandgrød, som var "nærende" og mættende. Efter at have spist op skulle vi alle have en skefuld torskelevertran. Der var ikke noget med at undslå sig torskelevetranen, den skulle ned, uanset om man syntes at den smagte godt eller ej. Jeg syntes at den smagte gyselig, bare lugten af fiskeolien var nok til at man skulle kaste op.

Til frokost havde vi altid en madpakke med i skole. Jeg kan huske, at der altid var levepostej, ost, spegepølse og en eller anden slags salat på vores rugbrød. Min madpakke var ikke altid lige spændende at pakke op en varm sommerdag. Det skete tit at jeg ikke fik spist min madpakke, så den blev som regel smidt ud, når jeg havde en chance for det. Jeg kunne simpelt hen ikke spise den,- jeg syntes at den var meget uappetitlig, så jeg ville hellere gå sulten resten af dagen, til vi skulle have aftensmad. Når det blev opdaget af en af personalet på Knaps Minde, eller en der havde sladret, kunne jeg være sikker på at blive slået. Når en lærer opdagede at jeg ikke spiste min mad sammen med de andre fra klassen, blev der ringet til hjemmet, og så var der altid en modtagelses- komite til at byde indenfor til en afklapsning. Jeg lærte, at skulle passe meget på Flemming, at han ikke så min madpakke komme et sted hen hvor den ikke hørte til, for så var jeg sikker på at Assistent Ella Grauting fik det at vide, med efterfølgende lussinger.

Børnehjemmet så meget strengt på at der ikke blev spildt eller smidt noget mad væk.

Vi havde strenge ordrer på, at vi skulle gå den lige vej til skole, og når skoledagen var forbi var det også den lige vej hjem til børnehjemmet. Det var ikke noget med at gå og drysse den af, eller tage med kammeraterne hjem. Børnehjemmet vidste lige nøjagtig hvor lang tid det tog at gå, og hvornår vi havde fri fra skolen.

Når jeg kom hjem skulle der klædes om, og det gjaldt alt tøjet selv undertøjet skulle skiftes. Da man blev lidt ældre havde jeg det meget svært med at skifte underbukserne (mørke blå pigetrusser), men børnehjemmet havde sine egne metoder til, at man fik lært at skifte. En af metoderne var, at ens drengeunderbukser blev inddraget, og man var tvunget til at gå med blå pigetrusser i skole.

Det var ret pinligt når ens skolekammerater så at jeg havde de blå pigetrusser på, når vi skulle klæde om til gymnastik. Det var en af assistent Ella Grauting's grimme opfindelser,- hun skulle lige vide hvor ondt det gjorde.
Efter at man havde fået skiftet tøj, havde man tid til at lege eller man kunne lave andre ting inden man skulle til at lave lektier. Jeg mener at vi spiste til aften ret tidligt, mellem kl. 17:00 og 17:30, på grund af at vi skulle være færdig med at spise, så vi kunne nå at blive vasket om aftenen, og derved havde vi lidt tid om aften til at slappe af i inden vi skulle i seng.

Børnehjemmet fik ret tidligt fjernsyn, jeg mener at det var i 1958. De programmer jeg husker bedst var en serie om Colliehunden Lassie og Robin Hood. Tv'et begyndte at fylde mere og mere om aftenen i forhold til før i tiden, hvor vi legede mere med hinanden.

Der var strikse regler om, hvad man måtte se, og hvor lang tid man måtte blive oppe om aften. Vi var delt op i tre grupper. De små børn, de store børn og dem der var nået konfirmations alderen (voksne børn).

Vi gik i skole om lørdagen. Når vi kom fra skole kan jeg huske at til frokost kl. 13.00, fik vi altid varm mad. Denne varme mad bestod af retter der var lavet på mælkeprodukter, eller andre lignende retter som var lavet til grød. Til aftensmad fik vi rugbrød der var smurt.

Renlighed

Vaskeproceduren til hverdag var ret speciel,- i badeværelset var der mange vaskekummer og et bruseafsnit med et indbygget kar, så man kunne få vasket ben og tæer.
Det hele startede med at vi stod i en række både piger og drenge. De første tre- fire vaskekummer var til at vaske hænder i, derefter kom vi hen til den vaskekumme som Fru Jaede stod ved, hun skulle vaske vore ansigter. Efter ansigtsvasken, kom tortur vaskekummen, det var der man skulle børste sine tænder. På en hylde over vaskekummen stod der en stor bøtte med tandkridt som man dyppede sin tandbørste i, det var meget ulækkert og ubehageligt for mig, så jeg prøvede at snyde, men det gik ikke altid for Stuepige Rigmor holdt øje med os. Det sidste sted af vaskeriet var ved bruseren, der stod Ella Grauting for at vaske vore ben og tæer. Renligheden var der, men om det var hygiejnisk vil der nok blive sat et stort spørgsmål ved i dag, når der blev brugt det samme vand til hovedet og benene på alle børnene. Det allerværste var at man skulle stikke sin egen tandbørste ned i tandkridtet, som alle andre børn lige havde gjort før en.
Jeg kan huske at når jeg var til skoletandlæge, ville skoletandlægen ikke begynde at rette på mine skæve tænder, før jeg havde lært at børste mine tænder ordentligt. Denne handlig forfulgte mig i al den tid jeg var på Knaps Minde. Jeg blev drillet med, at blive kaldt ***hugtand***.

Om lørdagen var det den store vaskedag, der nøjedes vi ikke med at få vasket hoved og ben, der skulle alle igennem bruseren, hvor Ella Grauting stod med den helt store børste. Vi blev skrubbet på hovedet, ryggen og numsen, for ren skulle vi være. Når vi var færdig med at blive vasket blev vi tørret af Ella eller af Rigmor. Rigmor hjalp kun med tørring hvis Ella ikke kunne følge med,- derefter skulle vi have klippet negle som foregik ude ved trapperepoen,- der sad Rigmor med en neglesaks.
Jeg kan også huske at store vaskelørdag var noget jeg ikke brød mig om. Om det skyldtes et man var begyndt at komme i puberteten, eller om man var en lille smule genert skal være usagt?.

En anden ting jeg kan huske vedr. badet var, at da at vi- (jeg) begyndte at nærme os den alder hvor det andet køn så meget fornuftigt ud, blev vi adskilt om lørdagen, så pigerne blev vasket for sig, og drengene for sig.

Efter at vi var blevet skrubbet/vasket grundigt ren, var der i mellemtiden blevet lagt rent undertøj på vores senge, både det sæt der skulle bruges på hjemmet og det sæt til skolebrug. Jeg tror nok at det var nogle af de større piger på hjemmet der hjalp til med tøjudelingen, Jeg kan huske at Fru Astrid Jaedes egen datter Ida, hjalp til. Alt andet tøj blev skiftet efter behov, når det var blevet beskidt.

Vores yderpåklædning var ikke meget anderledes end det de andre børn uden for hjemmet havde på. Jeg tror nok at vi var klædt pænt på så vi lignede alle andre børn.

Papirklip 1956

Ole

På første sal var der sovesal for pigerne og et for drengene, på mellemgangen til venstre var der et stor depotrum til vores klæder og sengetøjet. Gik man lidt længere ned af gangen var badeværelset til højre og i forlængelse lå toilettet. For enden af gangen var Ella Grautings lejlighed, så man skulle forbi Ella for at komme ind til pigernes sovesal. Hun vogtede meget strengt på at opholde ro og orden på første sal. Arme dreng der krydsede den usynlige linje ud for Ellas lejlighed, kunne komme gruelig galt af sted. De gange jeg kom galt af sted, fik jeg nogle røde ører, der gjorde så forbandet ondt.

Meget af min tid i de første år på børnehjemmet, gik jeg meget op i fodbold. SIF havde fodboldbaner op til børnehjemmet, så det var dejligt nemt at komme til at spille fodbold. Jeg skulle kun kravle over et hegn, som blev accepteret af personalet, og man var på SIF's stadion anlæg. Kontingentet blev betalt af Knaps Minde, og det betød at man skulle passe sine lektier og møde op til træningen. Men det var lige det med at passe sine lektier, som gik galt. Jeg måtte kæmpe en brav kamp for at få lov til at komme til fodbold. Lave lektier var ikke lige Ole.

Et af de helt store øjeblikke var da jeg fik min fætter Bent's aflagte røde fodboldtrøje og et par hvide shorts med røde knæsokker til, - der blev jeg en rigtig fodboldspiller i SIF. En anden begivenhed jeg kan huske, er at i 1958 fik alle, der spillede fodbold i SIF og kom fra børnehjemmet, lov til at se VM fodbold i SIF's klubhus. Fodbolden ebbede ud, jeg kunne ikke rumme alle de krav der blev stillet, for at få lov til at spille fodbold. Når jeg ikke passede min skole og ikke opførte mig ordentlig, endte det altid med at jeg ikke måtte komme til fodbold, eller at jeg blev korporlig straffet.

Min interesse for at samle frimærker, begyndte i en tidlig alder. Flere i min familie samlede frimærker. Min interesse for frimærkerne skyldtes særlig min Onkel Willy. Onkel Willy var en stor filatelist, han sad i bestyrelsen for Silkeborg frimærkeklub, som også havde en ungdomsafdeling. Frimærke samleriet havde den store betydning for mig, at jeg kunne hygge mig med mine frimærker uden at skulle stå til regnskab for nogen. Mine filatelistiske evner blev større som tiden gik. Det bemærkede Fru Jaede, så jeg skulle til at passe på med hvordan jeg skulle begå mig på børnehjemmet. Det var som om at jeg ikke måtte samle frimærker, måske på g. af at fru Jaede ikke forstod det.

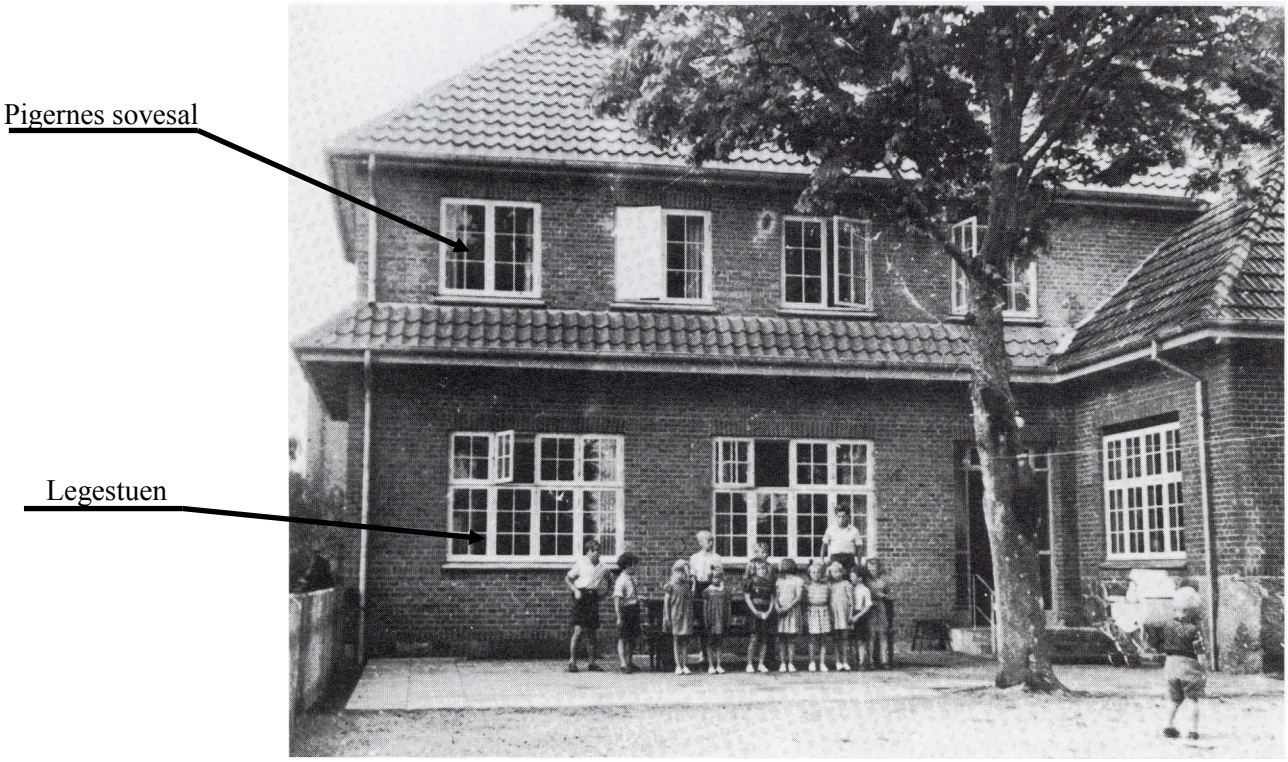

Min konfirmation 1963.
Alle fik lov til at invitere 8 personer af sin familie med til konfirmation.

Spisestuen lå direkte op til køkkenet, som var møbleret med to langborde der stod i et T. Forstanderen sad ved bordenden med ryggen til køkkenet, Ella og Rigmor sad ved siden af. Derfra kunne alle blive overvåget af personalet, så de kunne se, at vi spiste det, der blev serveret uden at vi kunne gemme mad væk, som vi ikke kunne lide.

Citat fra.
B. Døssing "Fra bomberegn til ridderkors" 2000

Mange nulevende børnehjemsbørn fremfører alvorlige klager over kosten på børnehjemmene. Et gennemgående træk var, at forstander og personale fik bedre mad end børnene. Børnene fik **en** frikadelle hver, brød med rødbede på eller tyndtflydende gulerodspålæg. Mange husker at de stjal tørt brød. ***"Jeg selv",*** frugt og gulerødder for at stille sulten. Andre husker deres forgæves modvilje mod at spise fisk, havregrød, lever eller levertran.

Beskrivelsen passer meget godt med forholdet på børnehjemmet C. Knaps Minde.

Note: Jeg har mange gange været på æblerov, når der var modne æbler i kolonihaverne. Når det blev opdaget, faldt hammeren med det samme. Det gjorde så forbandet ondt. Ella Grauting forstod at bruge voldens magt.

Med forstanderen for bordenden (C. Knaps Minde).
Den tid hvor forstanderen og personalet spiste en overdådig middag, mens børnene måtte nøjes med mere simpel kost, var ikke afskaffet i 1970. Dette år udsendte socialministeriet Oskar Plougmand til at undersøge forholdene på landets børnehjem. Han stillede dem to centrale spørgsmål:
Hvordan kan man kende forskel på jeres tøj og andre børns tøj?
Hvad fik i at spise i går?
Ministeriets undersøgelse betød en forbedring for børnene, men det skete ikke uden kamp. Nogle forstandere måtte afskediges, andre fik ikke det ridderkors, de havde regnet med.

Forstander Astrid Jaede blev ikke afskediget men gik på pension 1969, om hun fik et ridderkors ved jeg ikke?.

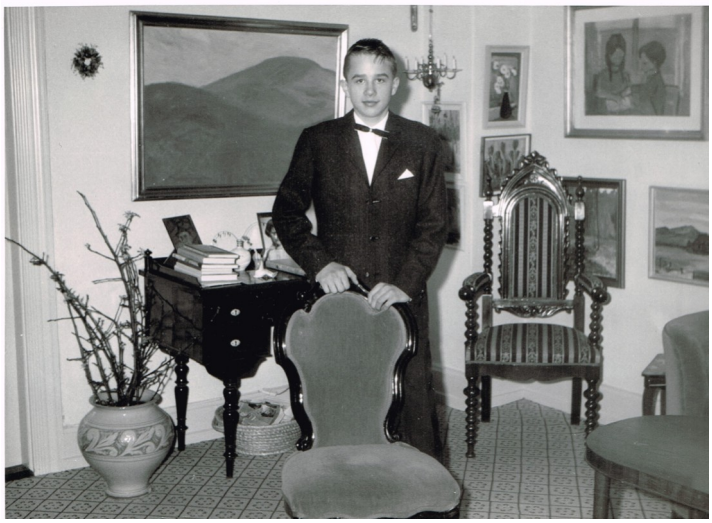

Alle konfirmander fik taget et billede inde i fru Astrid Jaede´s private stue.

Skolen

August 1956 begyndte min skolegang på Nordre skole i Alderslyst. Min mor og jeg boede på Langelinie 24, jeg havde kun 2 minutters gang fra hjem til skole.
Oktober 1956 blev jeg overflyttet til Silkeborg Seminariums Øvelsesskole (SSØ), p.gr. af at jeg kom på Børnehjemmet C. Knaps Minde.

6 klasse, skoleåret 1961-62

Førsteklasse lå for enden af gymnastiksalen, som adskilte seminariets skolegård med øvelsesskolens gård.

I alle årerne på SSØ blev alle eleverne bænket efter forældrenes livsstilling, de meste betydningsfulde forældres børn sad på første række o.s.v., derfor var Bents og min plads altid på den nederste række, så der var en lang vej op til sin afstraffelse, når man skulle have en lussing eller et rap over fingrene. Betydningen af at man sad nede på sidste række betød, at man var den der blev spurgt til sidst, når man rakte hånden op

En af min første skoledage gik jeg til venstre på gangen for at ende ude i seminariums gården,- det skulle jeg aldrig have gjort. Fru Lundgård som var vores klasselærer så at jeg gik forkert, så da der blev fløjtet ind til timen, og vi var kommet på plads, blev jeg kaldt op til katederet, der fik jeg min første lussing af SSØ. Desværre blev det ikke den sidste. Jeg kan ikke huske hvordan jeg reagerede, men det var nok ikke fremmende for min interesse for skolearbejdet.

Min skoletid var meget præget af, at være et barn fra børnehjemmet C. Knaps Minde, hvor det føltes, at der var givet en fribillet til at slå os børn fra børnehjemmet.

Jeg blev udskrevet af skolen 1963, <u>7 klasse.</u> Kom ud at tjene på en gård i nærheden af Skive.

Ferien

Ahl Hage 1958

Fra venstre:
Ellen, Bent, Lilli, Tom, Arly, Joan og Ole.
Forrest med en pind: Kim

Det er mig med fotografitasken,
og med lappen på venstre knæ.

De to store skoleferier var sommerferien og juleferien som vi børn så frem til. Sommerferien endte altid med en tur til Ahl Hage feriekoloni, Ebeltoft. Det var en tur jeg altid glædede mig til. Da dagen kom blev alle børnene vækket tidligt om morgen,- vi skulle fra Silkeborg med bumletog, som kørte over Langå for at ende i Ebeltoft. Jeg kan huske da vi var ved at være ved endestationen i Ebeltoft kørte vi forbi Svineslagteriet,- ud mod banelegemet var det et stor lysning ind til det rum hvor grisene blev aflivet. Vi drenge skulle altid have skubbet vinduet ned for at få al skrålene med, men inderste inde var vi nok ikke så modige. Ella's falkeøjne fik altid øje på, hvad vi drenge have for, så det skete at hun kom farende for at få os til at skubbe vinduerne op igen.

Endelig standsede toget, alle vore pakkenelliker blev læsset over på en trækvogn, som vi drenge skulle trække helt ud til feriekolonien Silkeborg Lejren. Det var en lang tur for os drenge, men endelig kom vi til Silkeborg lejren Ahl Hage, hvor det hele skulle læsses af og fordeles. Drengene og pigerne fik anvist de respektive sovesale, men Bent og jeg skulle altid placeres i fru Astrid Jaedes værelse. Der var der en seng til fru Jaede og en køjeseng til os drenge, og hvorfor vi blev placeret derinde fandt jeg aldrig ud af.

Det var altid en dejlig ferie, alle var glade og nød opholdet. En af de mange oplevelser var når vi fik nogle penge, som vi kunne bruge inde i Ebeltoft,- hvor mange kan jeg ikke huske. Den dag vi skulle til Ebeltoft foregik det altid på gåben, så det var en heldagstur med madpakker. Når vi børn ankom til byen, var noget af det første vi skulle have gjort at besøge det lokale Apotek for at købe en stang stærk lakrids.

Ahl Hage 1959
Billedet er taget ved et sommerhus som lå på samme vej som Silkeborg Lejren Ahl Hage

Fra venstre:
*Ellen, Lilli, **Ole**, Bent og Arly*
Det er ejerens hund og drengen der sidder på skødet af Arly

Julen

Juleferien var nok den bedste ferie. Julen startede altid den 1. december, hvor der i spisesalen var hængt en gavekalender op, og det var altid de yngste som måtte tage den første pakke. Efter at der er 24 dage til jul og vi ikke var 24 børn på hjemmet, blev der holdt regnskab med hvem der fik to pakker det ene år, så året efter fik de kun en pakke.

Den 22. december blev legestuen lukket af for børnene, og den blev gjort klart til at modtage juletræet, mens vi børn var i skole. Det årlige juletræ blev skænket af Isenkræmmer Thorkild Knap, Østergade. Når vi børn kom hjem fra skole, måtte vi kun bruge det rum, som vi kaldte daglig-lektiestue. Det var også der, TVet blev placeret i et hjørne. Der var altid stor spænding om at få lov til at se juletræet, og om det nu var lige så stor som sidste år? Personalet var meget agtpågivende på, at vi børn ikke kom ind i legestuen for at se juletræet.

Den 23. december var der altid en mærkelig uro, vi små børn havde svært ved at få tiden til at gå, på grund af at vi gerne ville have, at det snart skulle blive aften. Den store spænding var, om hvem der fik lov til at køre trækvognen med alle overraskelserne. Det var som regel altid det barn, der havde opført sig bedst og ordentligt på børnehjemmet igennem hele året, der fik lov.

Jeg opnåede det aldrig. De store børn vidste godt hvad der var i trækvognen, men vi små havde fået tudet ørerne fulde af gode historier.

Endelig blev der mørkt og julelys var tændt overalt i spisestuen, som var rigtigt smukt pyntet op til den store højtid. Kl. 18:00 blev der kaldt til spisning, vi fik altid risengrød med en rigtig klat smør i, og der blev drysset kanelsukker over vores risengrød. Det var altid Ella og Rigmor der stod for smørret og kanelsukkeret, vi børn skulle nødig komme for meget på, men pyt. Alle skulle sidde på deres vante pladser i den store spisestue, hvor kun det halve lys var tændt. Stearinlysene på bordet og den store julebakke med den hvide kirke, som var placeret på den gamle kakkelovn, fik vores små øjne til at lyse op i forventningens glæde.

Efter at vi var færdige med at spise, og der blev taget ud af bordet, blev vi gennet ind i dagligstuen. Spændingen var nu på bristepunktet, hvordan så juletræet ud, nåede det op til loftet, hvem skulle trække trækvognen og ikke mindst, hvem blev skuffet og ked af det. Alle vi børn havde jo opført os ordentlig igennem året. Da de var færdige ude i køkkenet, og fru Jaede (mor) kom ind i dagligstuen, var det ved at være op over. Ella og Rigmor gik igennem mellemgangen så vi børn ikke kunne se dem, når de kom ind i legestuen for at tænde alle de levende julelys på et juletræ, der gik helt op til loftet (ca. 3,5 m).

Endeligt blev døren fra dagligstuen ud til mellemgangen åbnet, og døren ind til legestuen var også åbnet. Alle vi børn var helt paralyseret af det høje flotte juletræ, og vi blev gennet rundt om juletræet hvorefter vi sang de traditionelle julesange. Efter at vi havde danse om juletræet skulle vi holde et lille hvil. Mens vi hvilede os gik Ella hen til et af børnene, og hviskede barnet noget i øret. Jeg kan huske, at jeg holdt godt øje med Ella, det kun jo være?. Derefter forsvandt de ud af legestuen, og lidt efter kom de tilbage trækkende med trækvognen fyldt med godteposer (det var nogle store poser), de blev delt ud til alle børnene. Lille juleaften gik altid meget hurtig, alle havde fået en stor oplevelse og var fyldt med mange indtryk.

En af grundende til at 23. december **altid** var vellykket, var at alle børn fik den samme oplevelse og den samme godtepose, der var hverken et stykke chokolade for meget eller mindre i poserne.

Den 24. december var en lille smule anderledes,- jeg har svært ved at huske præcis hvorfor. Det som pinte mig meget, var at Bent´ far altid kom med en stor pose julegaver, samtidig med at der kom andre familiemedlemmer med gaver til de andre børn. Jeg kan kun huske at min moster Gerda har været der *en* gang, og onkel Willy kom med en julegave julen 1962.

Om morgenen juleaftensdag startede vi med morgenspisning, derefter skulle jeg lige se til hvor meget jeg havde tilbage af min godtepose. Efter at freden havde lagt sig, skulle vi have den store tur i ”vaskemaskinen”, vi skulle gerne være rene til juleaften. Efter frokost skulle alle større børn gå op i deres respektive sovesale og sætte sig på deres seng. Pastor Gram kom ind i sovesalene og delte julehæfter ud. Dem der ikke kunne læse fik en billedbog. Vi skulle alle have en lille for- julegave, som vi kunne ligge og hygge os med.

Når vi hen mod eftermiddagen kunne begynde at lugte den dejlige duft, der kom ud fra køkkenet, begyndte forventningerne at stige til den dejlige julemad. Kl. 18:00 blev der kaldt til spisning og alle børn satte sig pænt på deres plads. Efter en god julemiddag, som bestod af and og flæskesteg og risalamande uden mandel, gik vi fra bordet og ind i dagligstuen.

Ella og Rigmor havde været inde at tænde alle lysene på juletræet,- der var kommet nye lys på juletræet, Fru Jaede tog et barn i hånden og gik forrest ind til juletræet. Når vi alle var kommet ind udbrød vi et højt,” næh sikke et flot juletræ” . Derefter begyndte vi at danse omkring juletræet, med en skelen til de to borde, som var fyldt op med julegaver. Det var meget almindeligt, at man fik 6 til 8 julegaver af børnehjemmet plus de gaver, som familierne kom med. Når vi var 17 – 18 børn plus personalet var der rigtige mange gaver på de to borde. I gaverne var der altid tøj, noget til skolen og et enkelt eller to stykker legetøj. De større børn kunne også få ungdomsbøger (jeg fik f. eks. ”De Fem” bøger) i julegave,- alle bøger skulle have et lødigt indhold.
Efter en lang og spændende aften, var det ved at være sengetid, de yngste først og så ellers derop af.

Den første jul jeg havde efter jeg kom væk fra børnehjemmet i 1963, holdt jeg hos min onkel Willy og moster Molly på Adlers Lundsgade 4, Silkeborg. Det var en meget speciel oplevelse, -efter vi var færdig med julemiddagen og der var ryddet op, skulle vi danse om juletræ og synge nogle julesamler. Da dansen om juletræet var færdig og vi alle havde fundet en plads, stod onkel Willy for uddeling af julegaverne.
Jeg fik nogle julegaver som onkel Willy havde søgt om på kommunekontoret,- der var f.eks. et par sorte sko, en skjorte og nogle andre tøjgenstande. Hvad jeg fik af min onkel og moster kan jeg ikke huske.

Efter gaveuddelingen spurgte jeg min moster, om jeg måtte gå op på C. Knaps Minde for at hilse på, og ønske dem en glædelig jul, det fik jeg lov til. Jeg kan huske at sneen havde lagt sig nogle dage før, så der var helt hvidt på hustagene og ved kantstenene lå der høje snedriver. Der var helt stille, ikke en bil eller cykel kom, og der var en meget kold den aften med en skyfri himmel. Jeg gik op ad Sanatorievej helt alene, med en spænding om hvad der ventede mig på C. Knaps Minde. Jeg blev rigtigt godt modtaget og ih hvor jeg dog savnede julen på C. Knaps Minde.

Første juledag om formiddagen blev jeg sendt retur til Vroue ved Skive **(14 år)**, jeg skulle op at malke næste dags morgen.

God jul.

Børnehjemmet C. Knaps Minde

Magtede *ikke* at give:

Kærlighed

Anerkendelse

Respekt

Resultatet blev et barn med ar i sjælen, som *aldrig* heles.

Ole Hingebjerg.

Som barn græd jeg
Som ung slog jeg
Som voksen tænkte jeg
De ved ikke bedre,
Børnehjemsunge

Citat fra Svendborg museum:

Silkeborg Kommunearkivet
Arkiv nr. 1986/13
Æske 29
Stambog nr. 2
Side 181-184